

.:.: U OVOM BROJU .:.

**VI, KOJI PROLAZITE
PORED - KUDA IDETE?***Rajner Iming***HANUKA - PRAZNIK
SVETLA***Vlatko Dir***IZ KOMPROMISA U
KOMPROMIS***Glenn A. Hamer***TV I HRIŠĆANIN***David Holder***MOJ PRIJATELJ****ALKOHOL***Dana Zubčak***misaone refleksije****SionT InBox****Smešna strana...**

.:.: SIONSKA TRUBA .:.

Uredništvo:*Jan Vareca**Janko i Marina Bako**Branko Milijašević***Saradnik:***Vlatko Dir***Tekstove priložili:***Nada Mužički**Vlajko Dudok*

Na nemačkom groblju u Hanoveru, postoji jedan neobičan grob. Taj grob je neobičan po tome što je veoma masivan i nalikuje pravom bunkeru. Veliki blokovi betona i granita zacementirani su zajedno i ojačani čeličnim delovima. Ovaj grob pripada ženi, koja nije verovala u uskrsnuće mrtvih. Ona je u svom testamentu navela svoju poslednju želju, da želi biti sahranjena u ovakvom grobu, grobu iz koga neće moći biti vaskrsnuta ukoliko se ono "slučajno" desi. Na njen nadgrobni kamen naložila je da se upišu reči: "Ovaj grob ne sme nikada biti otvoren!"

Ubrzo posle njene sahrane, seme hrastovog drveta je počelo da pušta klice u ovom grobu. Mladica je polako rasla i jačala, i polako počela sebi da probija put između teških blokova granita ka svetlosti. Neki blokovi su čak počeli da se lome a čelična konstrukcija da se krivi sve dok jednog dana kada se grobnica sasvim otvorila. To malo seme drveta je pomerilo na stranu teške blokove granita.

Ova snaga malog semena nam pokazuje kakva će biti Božja moć zapovesti Božje kada jednog dana On naredi da svi mrtvi ustanu (Otk. 20:11-13). Bez obzira gde bili sahranjeni, na dnu mora, duboko ispod zemlje, ili spaljeni... To ne predstavlja nikakav problem za Onoga, koji je svojom Rečju iz ničega stvorio celi univerzum. Neverovanje u uskrsnuće neće sprečiti uskrsnuće.

Hrist je ta mladica koja je pobedila tamu groba i prokrčila put za sve nas - napolje iz smrti (Isa. 11:10). Ovo "drvo" nam ostavlja danas seme vere, koje pothranjujemo u svojim srcima. Da, Hrist je VASKRSAO to je naša nada - seme, u novi život - večni život.

*Vaša, SIONSKA TRUBA.***www.siont.net**

VI, KOJI PROLAZITE PORED - KUDA IDETE?

Rajner Iming

Za događaj, o kome ćemo govoriti, čula je većina stanovnika planete Zemlje. Takođe, i za ličnost oko koje se sve događa: Isus; koga su pre otprilike 2000. godina ubili pod zidinama Jerusalima.

Brdo, nazvano Lobanja, verovatno nije po prvi put bilo mesto ovakvih događanja. U to vreme su na način razapinjanja, iz raznoraznih razloga, ubijani mnogi ljudi. Pa, i pored toga, dan danas, ni jedan sudski proces ili odluka, nije pobudila toliku pažnju kao što je to učinila Isusova smrt na krstu. Zašto? U ovim događajima je tada učestvovalo mnogo ljudi. Kakvi su to bili ljudi? Svedoci Isusovog raspeća ili čak i akteri Isusovog suda i kazne, koja je sledila? Kakav je bio njihov odnos prema celoj stvari? Da li možemo među današnjim ljudima naći prototipove tih svedoka raspeća?

Sledeće stvari su samo logičan sled događaja na osnovu informacija o Isusovom životu, koje su nam u amanet ostavili evanđelisti Matija, Marko, Luka i Jovan.

Prolaznici

Njih to, ustvari, baš i nije interesovalo. Brinuli su se za važnije i lepše stvari. I, otkud su išli u Jerusolim, svojim poslom, baš tim putem? Slučajno? Ne! Tu su od ranog jutra stajala tri krsta: Isus u sredini a sa leve i desne strane zločinci. Oko njih puno ljudi i vojnika.

Onog u sredini većina je poznavala: Isus iz Nazareta – uobraženko, hvalisavac, ludak? Gde god se pojavio, svuda je narušavao mir. U svakom slučaju nije vredan pažnje. Tako su na njega dotada gledali. A sada, taj mučenički izgled! I kako tamo, skoro nag visi na krstu, tačno upućuje na misao: "Zaboraviti na njega!"

Setili su se samo poneke reči u Njegovu odbranu. Uostalom, zašto trošiti reči, kad je za sve to kriv sam On? "Živi i pusti druge da žive!" – to je bio njihov moto. Zašto je morao baš svuda da turi nos, čak i u stvari koje ga se uopšte nisu ticale. Da je živio "pristojan"

život kao oni, da se nikom nije mešao u život svi bi ga ostavili na miru. Biće zadovoljni ako se njihov život nastavi po ustaljenoj šemi: "Čini dobro, i ne plaši se nikoga!" – i teško onome, ko se usudi da pogleda malo bolje na spoljašnost ove smešne malograđanštine. Samo što manje razmišljati o tome da li su njihove "važne" stvari zaista toliko važne i njihove "lepe" stvari zaista toliko lepe.

Površni ljudi, koji ne, žele da shvate, da je život mnogo više od veštine izvući ono najbolje za sebe u datim okolnostima slepi su za stvarnost, pa ne vide da svaki dan može pružiti više nego samo odlazak na posao i sa posla, kupovinu i prodaju, eventualnu mogućnost za pokoju "avanturu" i pravo na traćenje vremena nakon posla i za vreme godišnjeg odmora.

Ljudi nemaju vremena za Onog, koji želi dati pravi smisao njihovom životu i koji im se javlja kao prepreka na njihovom dobro ugaženom putiću.

Simon Kirinac

I on je bio samo običan prolaznik. Međutim, nije se podsmevao Isusu; nije mu to bila navika. Vraćao se sa rada na polju. Pošten i častan posao! Hteo je da ode svojoj kući. Svoj posao je završio onako, kako je to Zakon propisivao, pre početka subote. Tako je barem mislio. Iznenada ga je pogledao komandir čete koja je vodila Isusa na Golgotu, i naredio mu: "Pomozi mu sa krstom!". To već nije mogao da izbegne. Morao je da se priključi ovom morbidnom procesu i to u samoj njegovoj sredini! Nekoliko koraka ispred njega išao je Isus, kome je taj krst bio namenjen. A on, Simon, je morao sve to da posmatra vlastitim očima.

Više nikad to neće biti život nezainteresovanog čoveka, koji nije hteo da bude ni za Isusa a ni protiv njega – zlatna sredina. To su ga oni, Isusovi neprijatelji, povukli na svoju stranu i on je bio primoran da bude saučesnik njegovih ubica.

Niko ne može, pored Isusa, ceo život ostati ravnodušan. Pre ili kasnije će doći sat kad će nestati sve maske.

Ako smo u društvu ljudi, koji uzimaju Isusovo ime uzalud, proklinju ga i podsmevaju mu se –

da li dopuštamo da to rade bez našeg protivljenja?

Nećemo moći da kažemo, da o tome nismo ništa znali. Simon je sve to gledao. Više nije mogao ostati onakav kakav je bio pre, jer će biti ili saučesnik onima koji traže Isusovu smrt ili...

Kako li je on odlučio? Kako ćemo mi odlučiti?

Ljudi...

Gomila, u koju je Simon bio uvučen protiv svoje volje, bila je u pravoj euforiji. Gužva, poneki udarac namenjen Isusu, poneki glas u njegovu odbranu, ali sve je nadjačavalo skandiranje gomile: "Raspni ga! Raspni ga!". Tako se povorka približavala Golgoti. Mnogi iz ove gomile bili su svedoci Isusovog ulaska u Jerusalim, nedelju dana ranije. Tada su ljudi takođe bili u euforiji, slavili su ga kao kralja i uzvikivali: "Blagoslovljen koji dolazi u imenu Gospodnjem!" A danas ni reči od toga! Da li se za tih nedelju dana dogodilo nešto sa čime je Isus izgubio simpatije kod naroda? Nikako! Ali, od ranog jutra njegovi neprijatelji, religiozne vođe, podbunjivali su narod preko sumnjivih ljudi, koji su uzvikivali: "On je zločinac! Mora umreti!". A kad to toliko ljudi, i tako često, ponavlja - mora da je neke istine u tome... I onda su svi uzvikivali: "Raspni ga! Raspni ga..." Kada bi ih tada neko pitao zašto su pre nedelju dana uzvikivali onako a danas sasvim suprotno, verovatno ne bi ni imali odgovora. Oduvek su postojali demagozi, ljudi bez savesti, koji su znali da manipulišu ljudima, i sve to da okrenu u svoju korist. Takvih ima i danas.

Da li stvaramo sopstveno mišljenje ili dozvoljavamo da budemo izmanipulisani onim ljudima, koji stvaraju "mišljenje" mase? Masa je razmišljala o Isusu danas ovako, sutra onako. Ma, jesu li uopšte razmišljali o Njemu? Da li su učinili taj "veliki" napor? Stvarno je mogao da Ga upozna samo onaj, što je izašao iz gomile i pozeleo lično da Ga upozna. Tako je i danas.

Religijske vođe

U ovoj rulji, koja se kretala ka mestu raspeća, bilo je i takvih, koji nisu često viđeni u ovakvom društvu. Takvi, koji su naglašavali

svoju različitost od običnih ljudi: religijske vođe naroda, prvosveštenici i članovi Sinedriona, neke vrste židovskog parlamenta u to vreme. Bilo ih je lako prepoznati po drugačijem odevanju i tipičnom ponašanju, koje je ostavljalo "duhovniji" utisak.

Međutim, tog dana su zaboravili na svoju uobičajenu uzdržanost. Konačno su došli do samog cilja svog dugoročnog truda: Isus će biti javno uklonjen kao zločinac! Ovu predstavu nisu smeli nikako da propuste. Od samog početka su ovog stolarevog sina, samozvanog putujućeg propovednika i njegove neškoloovane pratioce, ribare i slične "obične" ljude, vrlo skeptično gledali: Šta bi pametno iz toga moglo proizaći?

Njihova sumnjičavost je bila opravdana. Taj je čovek sve okrenuo naopačke! Njihovu savršeno odigranu religioznost nazvao je dvoličnošću, njihove divno formulisane molitve i propovedi nazvao je bezvrednim a njihovo prikupljanje novca nazvao je pljačkom siromašnih. A što je najgore, taj "običan" narod ga je oduševljeno prihvatio! Usudio se čak, da tvrdi kako su carinici, prostitutke i prosjaci, koji su svesni svoje krivice, bliže Bogu od njih i njihove religioznosti. Ceo njegov život je iznosio krivicu protiv njihovog religioznog truda. Što je veći bio njegov uticaj na ljude, tim više su se osećali ugroženi. Njihovo dostojanstvo, njihov položaj u društvu, njihova moć kao zvaničnih posrednika između Boga i ljudi, sve su to polako gubili. Njihov bes nije imao granice. Zavist i ljubomora došli su do krajnje tačke mržnje.

Hapšenje Isusa prethodne noći nije bio prvi pokušaj da se On uništi. Sve je to trebalo da se desi tajno, ali nije uspelo. Takođe, i nabrzo montiran sudski proces je na svitanju prerastao u običnu farsu, ali nije važno... Ionako su ga osudili i ubedili Rimljane, da oni izvrše egzekuciju. Večeras će biti konačno mrtav, zauvek ućutkan. Samo što nije počeo praznik Pashe, najvažniji u Jerusalimu. Kao duhovni ljudi, trebalo je da budu u punom dostojanstvu.

Članovi ove religiozne elite bili su najveći Isusovi protivnici, inicijatori njegovog raspeća na krst.

Zavist i ljubomora, samopravednost i slavaljublje ih je potpuno obuzelo i prevarilo. Religioznost i veru su koristili, u velikoj meri samo kao način da se stigne do cilja, a za

Isusa u njemu nije bilo mesta. Koliko mesta za Njega imamo u našoj veri mi?

Kralj Irod

I on je pripadao narodnoj eliti. Rimljani su ga postavili kao "kralja" nad nekim delovima prvobitnog Izraelskog kraljevstva. Međutim, on je bio samo marioneta, tako da i u procesu sa Isusom nije imao neku važniju ulogu. No, ta beznačajna uloga nije sprečila zabavu u njegovom životu. Novac mu nije bio bitan a jedva da je poznavao granice morala: "To što mi se sviđa – to mi je dozvoljeno". To je bio njegov životni moto.

Ni na kraj pameti mu nije bilo, da ovog Isusa shvati ozbiljno, dakle kao kralja i Gospoda. Zato i nije bio toliko ljubomoran kao fariseji. Njihove religiozne ideje činile su mu se nebitne, bez nekog vidnog značaja, malograđanske. Ipak je on imao svoj životni put. Hteo je da se sretne sa Isusom, samo zato da bi mu dan bio interesantniji, da bi video čudotvorca. Koliko je mnogo takvih, koji u svojoj bezbrižnosti razmišljaju slično. U traženju novih načina zabave traže i religiozne događaje poput afričkih vračeva, vudu vračeva sa Kariba ili i možda i samog Isusa. I Irod je dobio ovakvu priliku, kada su Isusa uhapsili. Kako? Pilat je Isusa poslao upravo njemu. Njihov susret međutim, nije dugo trajao. Irodova želja se nije ispunila – Isus je uporno ćutao. Onda se sa njime našalio i poslao ga nazad Pilatu.

Nerazumeju, da njihov smeh, sa kojim šalju Isusa napolje, i u smrt, jeste isprazan smeh ljudi, koji su na putu u propast. Njihova uobraženost, luksuz, u kakvom danas žive i divljenje njihove okoline, može da ih dovede u zabludu, ali Bogu se niko neće podsmevati.

Pilat

Pošto religiozne vođe izraelskog naroda, koji je bio pod vlašću Rimljana, nisu imale pravo da bilo koga osude na smrt, Isus je morao da bude predan Pilatu, upravniku te provincije, koji je tu postavljen po naređenju rimskog cezara. S obzirom na svoju funkciju, Pilat je još ranije bio prinuđen, da se upozna sa slučajem, oko Isusa. Uostalom, bio je lično odgovoran za red i mir u ovoj rimskoj provinciji. Međutim, religiozni sporovi među

Jevrejima ga nisu interesovali. Bio je političar, i svi konci su bili u njegovim rukama. Iako je na početku svoje političke karijere imao neke ideale, sivilo političkog života ih je potpuno izbrisalo. Na svetu važi zakon jačega, opstaje samo onaj, koji se druži sa vukovima. Taj zakon je odlično proučio. Kada je tog jutra Isus stajao pred njime i govorio nešto o "istini", uspeo je da izusti samo: "Šta je istina?". Život mu je izbrisao sve iluzije. Život prepun taktike, diplomatije, igre moćnih, veštog miksovanja laži i istine, obećanja i neispunjavanja istih, samo da bi održao narod na uzdi, samo da bi bio mir u njegovoj provinciji – i da bi sam ostao na položaju.

Živeo je u zavisti, koja ga je potpuno obuzela. Pilat je postao slep za realnost izvan politike.

Iz iskustva je, međutim, znao da su religiozne vođe Isusa osuđivale samo iz zavisti. Više puta se uverio, da je potpuno nevin i pokušavao je da Ga oslobodi. Takva, očigledno nepravedna presuda, bila je u suprotnosti sa njegovim uverenjem i Rimskim pravom, koje je reprezentovao.

A narod? Bio je kao sluđen. Hteo je Isusovu bezuslovnu smrt. Čak više njegovu smrt, nego poznatog razbojnika Varave. Dakle, šta je mogao drugo da uradi?

Iznenada se iz rulje čuo glas: "Ako ovog, koji se izdaje za kralja, oslobodiš, nisi cezarev prijatelj!". Pilata je obuzeo veliki strah. Situacija je postala kritična. Nekoliko grešaka, koje su uzrokovale nemire a time i gubljenje cezareve naklonosti, već su mu se zbog njegove gluposti dogodile. A ako ga ovi ljudi ponovo u Rimu ocrne... Rimski vladari nisu imali puno razumevanja za nesposobne činovnike.

Pilatov mozak je intenzivno radio. I odjednom mu je sinula genijalna ideja. Sa svoje sudske stolice pitao je narod: "A šta hoćete da učinim sa ovim što ga zovete kraljem judejskim?"

"Nemamo kralja osim cezara!" – bio je njihov odgovor. To je Pilatu bilo dovoljno da Isusa osudi na smrt raspećem.

Zahvaljujući genijalnom političkom instinktu Pilat je izbegao probleme i napravio protivnapad, jer ovi, tako često tvrdoglavi Židovi, sada su izjavili da im je cezar u Rimu jedini gospodar. Dotad je za to priznanje trebala sila a sada su to dobrovoljno uradili.

Odličan završetak izveštaja, koji će Pilat poslati u Rim. Za to će dobiti pohvalu sa najvišeg mesta u carstvu.

Malo mu je ovog idealiste bilo žao, ali u teškoj realnosti života... Šteta, ali više se ništa ne može promeniti. Ili je ipak, zbog Isusa, trebalo da rizikuje svoj položaj, možda i više od toga?

Nije bio prisutan prilikom raspeća. Tražiti svoj mir na tuđim mukama je bilo ispod njegovog nivoa. Za njega je stvar bila završena. Hm, ali da li to sve opravdava njegovu presudu?

Pilatova žena

Usred suđenja Pilatu je stigla hitna poruka od njegove žene. Nekakvo loše predosećanje joj je govorilo da ubedi svog muža, da se distancira od svega. Noću je sanjala Isusa. To ju je jako zabrinulo i uplašilo. Zar njihovi "učitelji" ne govore, da su snovi upozorenje pred onim što će se stvarno dogoditi? Kao Rimljanka je više puta zatražila njihov savet, ali sve ovo je bilo maglovito. Njeni snovi nisu govorili ništa određeno a isto tako i saveti raznih vračeva i astrologa. Samo, ta tamna slutnja prethodnog sna nikako je nije napuštala.

O Isusu je čula već nekoliko puta iz druge ili treće ruke. I sve samo dobro. Zvali su ga pravednikom. To, što je čula od ljudi iz najbliže okoline, bile su samo predivne stvari, neverovatna čuda. Imala je malo straha od tih neobičnih stvari i zato se nije trudila da dospe do suštine. Bolje da nema ništa s time. "Nemoj imati ništa sa tim pravednikom" poručila je žena Pilatu. Ali kako to da izvede? Osloboditi ga kao "pravednika"? To im nije palo na pamet.

I tako je ona ostala sama sa svojim strahom i slutnjom. U krajnjem slučaju, i slutnja je bila neka vrsta "vere", ali vere koja čoveka ostavlja u izvesnom strahu i nesigurnosti. Slutila je da je Isus nešto posebno; ali je bila isuviše upetljana u svoje sujeverje, da bi razumela da niko ne mora pred Isusom strahovati. Isus nije nedokučivi mag, neko ko svojim čarima želi čoveka samo za sebe. Isus oslobađa svakog ko k Njemu dođe! Nesigurnost i strah nadomešćuje radošću punom pouzdanja.

Varava

Bio je kandidat za smrtnu kaznu. Pilat ga je zajedno sa Isusom izveo pred narod. Jednog od njih je hteo na dan praznika, po tradiciji, da oslobodi. Nadao se da će to biti Isus, ali ljudi su odbacili Isusa i ostavili ga da umre a izabrali su Varavu, poznatog razbojnika i ubicu.

Po tadašnjem pravu Varava je zaslužio smrt.

Da li ga je poznavao? Polako je shvatao, da će Isus umreti a on ostati živ. Vojnik mu je skinuo lance i on je bio slobodan. Šta je radio sa tom slobodom? Kako je preživeo poklonjen mu ostatak života?

Varava je lično i stvarno doživeo to, što Isus naziva suštinom svoje smrti na krstu: On je nevin uzeo na sebe pravednu kaznu za naše grehe, da bi mi bili slobodni i počeli novi život sa Bogom. Večni život. Sledeću šansu Varava više nije dobio – druge prilike za pomirenje sa Bogom nema, ni za njega ni za nas. Isusova ponuda važi, i za Varavu i za svakog čoveka. Da li ćemo je prihvatiti?

Vojnici

Posle svega, šta se dogodilo kada je narod izabrao Varavu a Pilat osudio Isusa na smrt, vojnici su Isusa sa još dvojicom razbojnika, odveli na Golgotu.

Život u vojsci je na ovim ljudima ostavio dubok trag. Bili su surovi i bezosećajni. Njihov život je bio težak sa malo vremena za odmor i zabavu. Imali su čudan smisao za humor. Kroz njihove ruke je prošlo mnogo osuđenika na smrt. Njihova omiljena zabava je bilo šegačenje sa takvima. I upravo je Isus bio za njih idelna prilika za dobru zabavu. Često su bili pod velikim pritiskom – u rimskoj vojsci je bila gvozdena disciplina. Sada su mogli da se "izbacaju" na nemoćnom. Nije ih interesovalo to što se Isus mučio u smrtnim bolovima. Nije ih brinulo to, da nisu "fer" prema slabijem. Važno je bilo da se malo zabave.

Kada su svu trojicu razapeli, posedali su da malo odmore i da osuđenike neko ne bi skinuo sa krsta, dok ne izdahnu. Po navici su im dali neki opojni napitak, da im malo "ublaže" muke, ali onaj u sredini ga nije hteo. Sam je za to bio kriv. Kasnije je nešto progovorio, ali predlog iz naroda – da mu se da sirće – podigao je

njihovo raspoloženje. Uopšte nisu imali sažaljenja za umiruće, nisu slušali njihovo zapomaganje, i njihova srca su ostala hladna za muke raspetih.

Više pažnje su im pobudile stvari, koje su ostale od osuđenika. Sad su bile njihove. Bilo je to jako zanimljivo. Šta se dešavalo na krstovima, to ih uopšte nije interesovalo.

Centurion

Kao zapovednik čete, koja je vršila raspeće, bio je isti tip čoveka kao i njegovi podređeni, ali njegova titula ga je obavezivala na veću suzdržanost. Zato se nije kockao za odeću osuđenika. Njegova pažnja nije bila usmerena na kockanje, nego na umiruće ljude. Pažljivo je pratio osuđenika u sredini, koji se potpuno razlikovao od svih koje je do sad video na krstu. Video je njegov krvavi znoj, čuo je taj podsmeh i opaske naroda njemu upućene. Dosad je video svašta, ali ovo je nešto, što ni on nije mogao da razume. Čovek umire a ljudi mu se podsmevaju.

Još prilikom suđenja kod Pilata je shvatio, da je ovaj čovek nevin. A sada, dok je pratio njegovo ponašanje i čuo tih nekoliko reči, koje je on izustio - počeo je da shvata, da se ovde radi o nečem što je više, nego samo obično izvršenje kazne.

Kad je Isus, na kraju umro – a još nije video takvo umiranje – nije mogao da se suzdrži komentara: "Ovo je zaista bio Sin Božji!"

Šta je to ustvari rekao – Božji Sin?! Trebaće mu još mnogo vremena, da bi shvatio, šta je ovde doživeo, ali Isusa neće nikada zaboraviti. Mora o njemu saznati mnogo više!

Dva razbojnika

Još i ta dva prevejana razbonika. Sada stoje na drugoj strani. Moraju bespomoćno da istrpe nasilje vojnika i gomile. Dok je čovek jak, brutalnost mu je dečja igra; ali, kako to izgleda kad oseti na svojoj koži? Nisu molili za milost. Znali su da dolazi njihov poslednji sat. Više puta su na ovu temu iznosili svoja mišljenja, a i sada su to isto radili. Čoveka, koji je visio na krstu između njih, koji je još pre raspeća rekao jednu od svojih ludih propovedi, provocirali su čak i sada.

I upravo to, čovek između njih nije radio. Pitao je samog sebe, ko je ustvari taj Isus? Ponešto je čuo od drugih, šta je taj čovek govorio i kako je živeo. Tada mu to nije bilo bitno, ali sada...

Neočekivano je svog kompanjona ućutkao. Potpuno mu je bilo jasno, da su njih dvojica ovo zaslužili, ali ovaj Isus je nevin. I odjednom je shvatio to što je ostalima bilo sakriveno: Umirući Isus je stvarno Kralj i Gospod i neće ostati u smrti; ustaće i vratiće se sa snagom i moći. I Isus se okrenuo ka njemu, razbojniku i ubici, i primio ga.

Usred gužve u ovom danu našao je mir, mir makar i prilikom umiranja. Jedva da je neko to tako primio - ali on je našao sigurnost života u Bogu.

Posmatrači

Bilo je tamo i mnogo takvih, koji nisu hteli da propuste ovo "pozorište". Stajali su tamo, gledali i dobacivali uvredljive komentare. Kako je lako zbijati šale, kad se to samog čoveka ne tiče! Malo kasnije, još dok je sveže u sećanju, moći će o tome da pričaju svojim ukućanima, u kafani ili negde dalje. Pa, bili su tamo! Možda će još nešto i dodati, uveličati... Bitno je, da će opet imati jedan neobičan događaj za prepričavanje, u kome su i oni sami učestvovali.

Mada... nisu bili direktno umešani: "Samo su gledali". Savetovali su vojnike, onako sa distance. No, svoje ruke nikad ne bi uprljali krvlju; nisu bili toliko bezobzirni kao vojnici.

Ovi ljudi su bili tamo, ali ipak "to nije bila njihova stvar". Gledali su a nisu videli. I sve što su uradili bilo je nekoliko šaljivih komentara, kojima nije bilo ni vreme ni mesto; bez trunke ljudskosti i sažaljenja, poput vojnika.

Posle završenog "pozorišta", jer tako su zvali raspeće, odlazeći kućama tukli su se u prsa, ne bi li na taj način isterali iz svojih duša neprijatno osećanje, koje ih je obuzelo.

A još noć usred dana... I to, kakvo je bilo Isusovo držanje; možda su njihove šale ipak bile neumesne. Ali, šta da se radi, sada je mrtav. Idemo kući!

Ti ljudi, su se sreli sa Isusom, samo zato što je On bio senzacija. Oni su hteli da vide, kako će

se to sa Njim završi, ali samo iz radoznalosti. Ako neko gleda na Isusa, kao ovi ljudi; nikada neće razumeti ko je On stvarno bio.

Žene što oplakuju Isusa

Nekoliko ljudi nije došlo do krsta radi pozorišta. Žene, što su oplakivale Isusa na njegovom putu ka Golgoti, obuzela su jaka osećanja. Bila je to tradicija; ali i hrabrost, jer je Isus osuđen kao zločinac. Njegovi drugovi su do skora bili junaci, ali sada su skoro svi nestali.

I tako su ostale samo žene sa svojim žalopijkama. Njima Isus govori da ne plaču nad Njime, nego nad sobom. Hteo je jasno i glasno da im kaže, da izlivi osećanja pri pogledu na krst nikome ne pomažu. Umesto da plaćemo za Njim, treba da zaplaćemo zbog nas; zbog naših greha, jer je Isus zbog njih umro. Ko ovo razume, njegova žalost je više nego samo izliv osećanja; njegov život se menja. Njegova tuga postaje izraz vernosti Isusu; iako, poput onih žena, ne razume potpuno, šta se sve ustvari odigralo.

Nekoliko žena je tada izdaleka pratilo Isusa, sve do samog kraja. Videle su gde je sahranjen a videće i mnogo više. Njihova vernost im se višestruko isplatila.

Jovan i Marija

Isusova majka i učenik Jovan su jedini od njegovih bližnjih smogli hrabrosti, da ostanu sa Njime i u ovim teškim satima. Međutim, nisu prozborili ni jednu reč utehe. Bili su potpuno bespomoćni, jedva su i sami smogli snage da podnesu strašan prizor, koji su gledali.

I onda im se obratio Isus sa krsta. Pomogao im je time što ih je usmerio na dalji put. Čovek na krstu je još uvek davao utehu drugima!

Onda su Jovan i Marija otišli od krsta. Da li su razumeli te reči kao testament? Bili su jako umorni i nisu razumeli to što se dogodilo.

Sve njihove nade su umrle sa Isusom na krstu

Sve je bilo uzalud? Nisu mogli Isusa ni malo da uteše, niti da mu pomognu. Ostao je sam.

Odjednom se na celu zemlju spustila tama - tačno u podne. Tri sata tame. Tri duga sata tame. "Bože moj, Bože moj, zašto si me napustio?" zavapio je Isus iz ove tame. I onda se ponovo vraća dan. "Svršeno je!" i "Oče, u ruke Tvoje predajem duh svoj!". Bile su to Njegove poslednje reči. Zatim umire.

Ovome se ne može ništa dodati i ništa oduzeti. Posledice našeg greha – smrt i odvojenost od Boga – poneo je sasvim sam. Neka je hvala Bogu za to! On je trpeo za nas. Uzaludni i umarajući pokušaji, da se dođe ka Bogu svojom snagom nisu potrebni. Kada verom priznamo svoju nesposobnost i primimo Isusovu žrtvu, otvoriće nam se vrata za slobodan život.

Josif iz Arimateje i Nikodim

Isus je mrtav. Zar je svemu kraj? Zar su svi nestali?

Dva čoveka dolaze ka krstu; javno su se usudili na ovaj korak. Rizikovali su time svoj položaj, čast i imanje. Josif je bio član Sinedriona a Nikodim jedan od najuvaženijih vernika tog vremena. Duboko u sebi su već odavno bili na Isusovoj strani, ali se iz straha od ljudi nisu usuđivali, da to priznaju javno.

Bilo je kasno popodne, kad su zamolili Pilata da se skine Isusovo telo sa krsta, da bi mogli da Ga sahrane, po običaju Jevrejskog naroda. I nije bilo suviše kasno. Kada ćemo se mi usuditi da stanemo na Isusovu stranu, uprkos svim stvarnim i zamišljenim teškoćama?

Doživjećemo nešto, što ni izbliza ne možemo da zamislimo! Josif i Nikodim su sahranili Isusa, jer su ga veoma cenili. Sa njihove strane je to bio poslednji čin ljubavi. Nisu znali kako će se to nastaviti. To, što je shvatio jedan od raspetih razbojnika – da Isusova smrt nije završna reč, oni još uvek nisu razumeli. Ali, posle nekoliko dana, u prvi dan posle subote, dok su još svi bili u Jerusalimu, našli su se zatečeni neverovatnom istinom - da je Isusov grob prazan!

Isus je ustao iz mrtvih! Svaka neverica i strah su nestali sa njihovih lica i iz njihovih srca. Pobedio je smrt. Golgota nije kraj – već

početak. Ko prolazi pored Isusa, odbacuje mogućnost da prođe iz sigurne smrti u večni život. Ko stane na Isusovu stranu, pronaći će lepotu i puninu života. Vi, koji prolazite pored – kuda idete?

(Izvor: ETHOS 2/2000. Preveo: Branko Milijašević, St. Pazova)

HANUKA - PRAZNIK SVETLA

Vlatko Dir (Toronto, Kanada)

Svake godine, već evo skoro dve hiljade i dvesta godina za redom, Jevreji širom sveta proslavljaju Hanuku, praznik svetla. Ona pada 25. dana meseca Kisleva po njihovom kalendaru, po Gregorijanskom može biti bilo kada u decembru. Ovo je jedan od najveselijih praznika kada porodice provode vreme u zabavi i uz za tu prigodu naročito pripremljena jela, deleći poklone jedni drugima.

Jedan od običaja vezan uz ovaj praznik je i paljenje sveća, po jedna svakog dana praznika, na svećnjaku naročito oblikovanom za tu priliku, koji se sastoji od devet grana i zove se 'hanukija'. Odatle dolazi - praznik svetla. Jedna od grana je viša od drugih i služi da upali druge i to je 'šamaš' ili na našem - sluga.

Sve ovo je u čast uspomene na čudesnu pobedu nad neprijateljem, koji je kada nije mogao da ih istrebi fizički, krenuo da ih uništi rušeći temelje njihove vere.

Dve suprotstavljene vizije

Tokom poznog perioda Drugog hrama Jevreji su živeli pod Grcima, čija je kultura postepeno počela da dominira svim oblastima tada poznatog sveta. Proces helenizacije Mediterana i zemalja Bliskog istoka se intenzivirao posle osvajачkih pohoda Aleksandra Velikog. Grčka merila vrednosti, filozofija i način života širili su se svuda velikom brzinom.

Jevreji su helenizaciju u odnosu na sopstveni identitet, doživljavali kao napad koji je pretio

da ih uništi. Ostajući verni Tori i svom načinu života navukli su na sebe gnev Antioha IV Epifana, grčko-sirijskog vladara, koji je helenizaciju sprovodio milom ili silom.

Želeći da uništi Judaizam, Antioh je 167 p.n.e. izdao proglas, kojim je između ostalog zabranio tri, za Jevreje ključne zapovesti: subotu, svetkovanje mladine i obrezanje. Umesto obožavanja Boga Avrama, Isaka i Jakova uveo je grčko mnogoboštvo.

Subota ili 'šabat' u svesti Jevreja označava da je Bog tvorac sveta i njegov održavatelj i da je Njegova Tora osnova shvatanja i vrednovanja. Svetkovanje mladine ili 'roš hodeš' (ustanovljenje prvog dana u mesecu zasnovanog na izjavi svedoka, koji su videli mlad Mesec) određuje početak biblijskih praznika. Bez njih bi zavladao kaos, jer niko ne bi znao kada oni počinju. Obrezanje ili 'brit mila' je znak zaveta sa Svemogućim. Sve tri zapovesti su stajale u osnovi kulturnog integriteta Jevreja i kao takve u suprotnosti sa univerzalizmom Grka.

Kao vrhunac svega, Antioh je sebe proglasio bogom i uz ime dodao pridev - Epifan. Epifanos na grčkom znači bogo-objavljenje ili bog, koji se manifestovao. Svi koji se nisu klanjali njemu i njegovim bogovima su bili pogubljeni.

Helenisti su podigli kip idola u hramu Božjem u Jerusalimu, prineli svinje na oltaru i počeli da ubijaju žene, koje su obrezivale svoju decu. Sveti spisi su bili spaljivani a proučavanje Tore stavljeno van zakona. Mnogi su se pokorili onome što im je naređeno, ali je bilo i mnogo onih koji su se tome usprotivili.

Ustanak Makabejaca

Ustanak je počeo iste godine predvođen starim sveštenikom Matatijom i petoricom njegovih sinova, od kojih je najpoznatiji Juda Makabej - na našem jeziku "Čekić". Uspešan rat koji su Makabejci povelili je posle tri godine gerilske borbe rezultirao oslobođenjem Jerusalima. Njihova pobeda nad daleko brojnijim, bolje naoružanim i veštijim protivnikom je izgledala kao čudo neviđeno! To je bilo kao kada bi danas neka majušna zemlja pobedila kombinovane armije najvećih svetskih sila!

Kada su se oslobodioci popeli na Sionsku goru, zatekli su tremove hrama zarasle u žbunje, opustošenu svetinju, spaljena vrata, oltar oskvrnjen, sveštenečke odaje u ruševinama. Pred ovim prizorom hrabri ratnici su pocepali svoje haljine, posuli glave prahom i bacivši se licem ka zemlji zaplakali vapeći Bogu.

Čišćenje hrama je trajalo danima. Probrani sveštenečki su izbacili iz svetinje sve što je bilo oskvrnjeno, opoganjeni oltar razgradili i postavili nov od netesanog kamenja, popravili sve što je bilo urušeno i osveštali tremove. Potom su uneli nove posude, menoru - sedmokraki svećnjak, kadioni oltar i sto za posvećene hlebove u svetinju.

Kada je sve bilo spremno za ponovno osvećenje hrama i prinošenje žrtava, otkrili su da nije bilo posvećenog ulja neophodnog za večno svetlo na svećnjaku, osim nešto malo u jednoj posudi, dovoljno tek za jedan dan. Da se nabavi nova količina bilo je potrebno da se ide u Galileju, što bi uzelo nekoliko dana. Željni da ponovo upostave hramsku službu upalili su kad na oltaru i žiške na menori, postavili zavese i tople hlebove u svetinji i time završili sve pripreme.

Rano ujutru, 25-og dana meseca Kisleva 148 p.n.e. su ustali i uz veliko slavlje prineli žrtve paljenice i žrtve za izbavljenje i zahvalnost na novom oltaru. Ovo se desilo na isti dan i istog datuma kada su neznabošci opoganili svetinju. Ukrasili su ulaz u hram zlatnim krunama i štitovima i obnovili sveštenečke odaje. Uz pesme i zvuke harfi, frula i cimbala ljudi su se klanjali do zemlje blagosiljajući Gospoda koji im je dao uspeh. Radosna svetkovina je trajala punih osam dana i za to vreme Božjim čudom žišci na menori su neprestano goreli sve dok nije stiglo novo ulje.

Za uspomenu na ovu pobjedu i čudo, koje se tamo desilo Juda Makabej je sa svojom braćom i strešinama Izraela odlučio, da se svake godine u isto vreme radosno praznuje posvećenje (na hebrejskom - hanuka) oltara u trajanju od osam dana.

Jevrejska baština

Veoma je interesantno da rabini napominju da je ovaj praznik bogate simbolike u stvari

praznik koji obeležava potpuno ispunjenje Jeremijinog proroštva o izbavljenju iz vavilonskog ropstva i proroštava Ageja i Zaharije o pokajanju kao uslovu za povratak Božje prisutnosti u hram i ponovno uspostavljanje jevrejske državnosti. U tom smislu su i sagledavali čudo sa uljem kao znak, napominjući da je duhovnost pretežnija od 'sile' i 'kreposti', onako kako Reč Božija objašnjava viziju o dve masline i zlatnom ulju u Zah. 4:1-6, nasuprot činjenici da se radilo o čisto vojnoj pobjedi.

To je prvi praznik iza Jom Kipura, dana 'nadoknade' koji je u celosti posvećen pokajanju i oprostjenju greha a govori o rezultatima potpunog pokajanja - obnovljenju i napretku.

Svetlost je po jevrejskim verovanjima duboko povezana sa spasenjem a sam praznik je po predanju ustanovljen još od Adama, za uspomenu na njegovo osmodnevno pokajanje po padu u vrtu u Edenu, koje je Bog prihvatio.

Broj osam, svetkovina traje osam dana, predstavlja novo stvorenje, novi kvalitet koji prevazilazi staro, već postojeće. Odatle obrezanje osmog dana po rođenju.

Paljenje sveća dodajući po jednu svakog narednog dana predstavlja duhovni napredak, koji se odvija postepeno, itd.

Hanuka u Novom zavetu

U Novom zavetu se Hanuka pominje kao 'praznik osvećenja hrama', Jovan 10: 22, 23.

Posto se radi o porodičnom prazniku, koji se slavio u krugu porodice i nije zahtevao hodočašće u Jerusalim, činjenica da je Isus u to vreme bio u hramu ukazuje ne samo da ga je Isus slavio, već mu i pridavao izuzetno značenje.

U zemlji okupiranoj od Rimljana podsećanje na oslobođenje od Grka je pothranjivalo patriotska osećanja i želju za što skorijim dolaskom osloboditelja - Mesije. Zato su ga i opkolili i rekli mu dok je šetao Solomonovim tremom, "Ako si ti Hristos, kaži nam slobodno..." očekujući da će ih On izbaviti od ropstva, Jovan 10: 24.

Tema Hanuke su čuda, tako je i Isus govorio o čudima rekavši, "Ako ne činim dela svog Oca, ne verujte mi. A ako ih činim, verujte delima, ako meni ne verujete, da saznate i poznajete da je Otac u meni i ja u Ocu..." Jovan 10: 37, 38. U to vreme je iscelio slepog od rođenja poslavši ga da se umije u Siloamskoj banji, Jovan 9, što je bio znak da je On Mesija.

Isus Hrist je otelotvorenje Hanuke, praznika svetla. Rekao je, "Ja sam svetlo sveta; ko ide za mnom, neće hoditi po tami, nego će imati životnu svetlost..." Jovan 8: 12. Štaviše, On je ta 'istinita svetlost, koja osvetljava svakog čoveka', Jovan 1: 9. On je 'šamaš' - sluga koji začinje svetlo u srcima ljudi koje vodi ka poznanju Boga i spasenju, Marko 10: 43-45.

Nadalje, svojim sledbenicima u propovedi na gori je rekao, "Vi ste svetlost sveta." Matej 5: 14. Pavle dodaje: "živite kao deca svetlosti...", Efescima 5: 8; "...svetlite...", Filipljanima 2: 15!

Bog koji je stvorio svetlost, odvojio ju je od tame i nazvao je danom, 1 Mojsijeva 1: 3-5. Verni su 'sinovi (i kćeri) svetlosti i sinovi (i kćeri) dana', 1 Solunjanima 5: 5, pozvani da odbace 'mračna dela', uzmu 'na sebe svetlo oružje' i žive 'kao po danu', Rimljanima 13: 12, 13.

Pismo uči da su tela verujućih hram Duha Svetoga, "Zar ne znate da ste hram Božiji i da Duh Božiji obitava u vama? ...Jer je hram Božiji svet, a to ste vi...", 1 Korinćanima 3: 16, 17. Takođe, "...Kakvu zajednicu ima svetlost sa tamom? ...Kako se hram Božiji slaže sa idolima? Mi smo, naime hram Boga živoga, ...zato ...odvojte se, govori Gospod," 2 Korinćanima 6: 14-18. Hram Božiji nije mesto neistinama, tami, neveri, nečistotama, idolopoklonstvu, ili žrtvama sa manom. Ako išta od ovoga uđe u svetinju, prioriteti vernih se menjaju, Bog prestaje da bude Bog i nešto drugo zauzima Njegovo pravedno mesto, koje Mu pripada u srcima ljudi. Samo odvojenje i ponovno osvećenje otvara vrata za povratak Božje prisutnosti.

Vaskrsenje se desilo u osvit osmoga dana, Matej 28: 1-6.

Hanuka nagoveštava događaje, koji prethode kraju i ponovnom dolasku Mesije. Naime, Antioh Epifan predstavlja prasluku 'sina

pogibli... koga će Gospod Isus ubiti duhom usta svojih, i iskoreniti svetlošću dolaska svoga', 2 Solunjanima 2: 3-10.

Istorijska je činjenica, da su rani hrišćani još dugo po Isusovoj smrti i vaskrsenju slavili Hanuku kao uspomenu na Hrista - Svetlo sveta.

Pouka za nas danas

Ovaj godišnji praznik je podsetnik da se svaki naraštaj suočava sa svojim, ponekad veoma sličnim izazovima. Ako mislimo da su se tamni oblaci nadvili nad verom i životima svetih ljudi i žena tek dve hiljade godina, setimo se istorije Božjeg naroda. Šta više, dovoljno je da se osvrnemo oko sebe.

Vreme u kome živimo je verovatno najinteresantnije od postanja sveta na ovamo. Verovatno i najopterećenije iskušenjima raznih tehnoloških i onih drugih šarenih laža, koje odvlače pažnju od stvarnog života i pravih vrednosti.

Preopterećenost ljudskim pravima a zanemarivanje odgovornosti; ideologije zasnovane na ljudskoj taštini a bez odgovora na to ko smo, odakle dolazimo i kuda idemo; trka za zadovoljstvom po svaku cenu i nehaj za ono što će neumitno doći - sve ovo sistematski truje i umrtvljuje savesti ljudi odvođeci ih sve dalje od svake želje i brige za odnosom sa svojim Bogom i Tvorcem.

Danas kada lažne vrednosti nadiru sa svih strana preteći da nas odvoje od onoga što je najvrednije - od poznanja Boga i onoga koga je On poslao, dobro je podsetiti se da samo potpuno pokajanje i aktivno suprotstavljanje grehu dovodi do izbavljenja i napretka.

Kada prinesemo savršenu žrtvu, bez pravljenja kompromisa sa ovim svetom i grehom, sići će oganj sa neba i potvrditi da je Bog sa nama, da smo Mu ugodni. Rimljanima 12: 1, 2; 3 Mojsijeva 9: 22-24; 2 Korinćanima 6: 14-18.

Kada učinimo najbolje što možemo, dajući sve od sebe i dotaknemo granice svojih mogućnosti, tada je vreme da se pokaže slava Gospodnje prisutnosti u i nad nama, tada je vreme za čuda, tada je vreme za napredak. "Od ovoga ću dana blagosloviti..." Agej 2: 19.

"Tako neka zasvetli vaša svetlost pred ljudima, da vide vaša dobra dela i proslave Oca vašega koji je na nebesima." (Matej 5: 16)

U Isusu Hristu praznik svetla traje neprestano.

IZ KOMPROMISA U KOMPROMIS

Glenn A. Hamer

"Nijedan, kad trpi iskušenje, da ne govori: Bog me kuša. Jer Bog se ne da zlim kušati, i sam nikoga ne iskušava. Nego svako podleže iskušenju na taj način što ga njegova sopstvena požuda vuče i mami; tada požuda začne i rađa greh, a učinjeni greh rađa smrt. Ne varajte se, draga braćo moja." (Jak. 1:13-16 EČ)

Otpadništvo od vere počinje sa serijom malih kompromisa

Pad hrišćina se događa postepeno, kroz određeni period. Do pada dolazi sporo i on je rezlutat serije učinjenih kompromisa. Malo po malo, kompromis za kompromisom, počinješ da smanjuješ tvoje standarde i da se okrećeš od istine ka laži, od ispravnog ka pogrešnom, od moralnog ka grešnom. Kompromisi su zaista lukave i podmukle zamke.

Lotov život nam pokazuje kako učinjeni kompromisi mogu uništiti nečiji život. Kada je Bog pozvao Avraama iz Ura da ide u obećanu zemlju, on je sa sobom poveo i svog nećaka Lota. No, kad su stigli u zemlju u njoj je harala glad, bili su prinuđeni da odu u Egipat. Odatle su se opet vratili u obećanu zemlju sa velikim bogatstvom, sa velikim stadima, mnogim šatorima, mnoštvom slugu i sluškinja, sa mnogo srebra i zlata. Zemlja nije mogla oboje izdržati (nije bilo dovoljno pašnjaka za oboje), stoga je Avraam dao Lotu prvenstvo izbora, znači da izabere zemlju koju želi za sebe.

Izgleda da bi svaki Lotov izbor bio pogrešan, jer u njegovom odabiru vidimo seriju malih kompromisa i umanjivanja standarda, što mu je na kraju zadalo velike probleme. Međutim,

nemojmo sažaljevati Lota, jer je uradio ono što je hteo da uradi. Kao i većina od nas. Mi moramo biti svesni toga, da svaki izbor povlači za sobom i određene posledice. Neke mogu biti dobre a neke loše.

Lotov prvi kompromis (1. Moj. 13:10-11)

Moramo razumeti, da je Lot uživao životu na granici između svetosti i svetovnosti. On kao i mnogi od nas danas, bio je okrenut ka tome da udovolji sebi, i iznad svega samo sebi. Lot se predao svojim slabostima. Kad god se predamo svojim slabostima, treba da očekujemo nevolju. Lot je pogledao svu tu zemlju i video da je zemlja oko Jordana i Sodome plodna i zelena. Siguran sam da je on u sebi pomislio: "Ovo je izuzetan poslovni potez. Moja stoka i stada će odlično napredovati. Tamo polja mora da su veoma plodna." Video, je da će ovaj izbor biti najbolji za njegovu porodicu. On je potpuno racionalizovao i opravdao svoj izbor, te mu on nije izgledao kao kompromis.

Pazite, njegov izbor Sodome, usledio je posle mnog, gledanja i gledanja (1. Moj. 13:10). On je poželeo Sodomu za sebe. To što je Lot uradio tada, danas je slučaj sa mnogim hrišćanima. On je iz svog izbora potpuno isključio Boga i uradio je ono šta je sam hteo tj. udovoljio je sebi. Lotov prvi kompromis je bio nastanjenje blizu Sodoma.

Lot je zaista voleo da sedi na zidu. Želeo je da ima oba puta. Pokušavao je da živi u oba sveta. Ispitaj svoj život! Zar nije ista priča sa mnogim hrišćanima danas? Ti želiš da budeš hrišćanin. Želiš da odeš u nebo. Želiš Isusa, ali, bi takođe želeo i malo zabave sa svetom. Ti ne bi da se mešaš sa svetom, ali ne bi hteo ni da budeš drugačiji od sveta. Ti bi sve želeo, ali na svoj način. Hrišćani ne bi trebalo da se mešaju sa svetom. Trebalo bi da budu "neobična" vrsta ljudi za ovaj svet - drugačiji (Tit 2:14; 1.Pet. 2:9). Oni treba da budu svetlo i so (Mt. 5:14-16). To znači, da hrišćanin treba da štrči u ovom svetlu. Mora biti drugačiji. Da ima drugačije standarde, želje i objekte ljubavi.

Problematično je sedeti na zidu. Svako ko je to probao zna, da je to istina. Ti ne možeš zauvek ostati indiferentan, jer Bog ima običaj da dođe i malo potrese tvoj zid, onoliko koliko je potrebno da te natera da doneseš odluku. Pre ili kasnije ti ćeš pasti sa svog zida, i obično to

zadesi pogrešnu stranu, na kojoj se i povrediš. Ne mora da bude tako. Ti možeš izbeći tu povredu, tako što nećeš sedeti na zidu. Ispitaj svoj život! Da li ti sediš na zidu?

Lotov drugi kompromis (1. Moj. 13:12-13)

Njegove želje su postale njegova dela. Gde je tvoje blago, tamo je i tvoje srce (Mt. 6:21). On se preselio iz brda u jordansku ravnicu. Udaljio se od moralnog uticaja svog ujaka i razapeo svoje šatore u blizini izvora nemorala. On nije imao interesa za Božje stvari, vrednosti ili zajedništvo.

Danas ispitaj svoj život! Da li je u njemu odsutna želja za hrišćanskim zajedništvom, odnosno bogoslužjenjima? Lot je više želeo prolazne stvari od večnih. Da li ti više želiš ove privremene zemaljske stvari od večnih, nebeskih? Da li crkva zauzima neko nebitno mesto u tvom životu?

Lotov treći kompromis (1. Moj. 19:1-7)

Ubrzo posle dolaska u grad Sodomu, vidimo kako Lot oguglava na greh. On sada živi u gradu Sodomu. Svaki put kada hrišćanin stavi sebe u neku nemoralnu i sredinu, punu greha ne treba mnogo vremena, da počne pokazivati blagonaklonost prema grehu. Lot nije bio oprezan. Lot nije samo živio u gradu, već je postao jedan od gradskih vođa. Čitamo o Lotu, kako sedi na gradskoj kapiji. To znači da je postao jedan od njih.

To ga je koštalo njegove duhovne oštrine. Postao duhovno tup, toliko da više nije shvatao koliko su stvari postale loše. Grešnost Sodome ga je izmorila. On više nije hteo da se razlikuje od njenih žitelja. I očigledno je, da on među njima nije imao svedočanstvo. Teško je svedočiti ako zoveš đavola da živi sa tobom u istoj kući. Dok je živio u Sodomi, Lot se kvario iz dana u dan. Svaki hrišćanin, koji se nalazi opkoljen grehom, primetiće na sebi da se vremenom kvari, postaje sličan svojoj sredini. Ispitaj svoj život! Nema ničeg goreg od duhovno tupog hrišćanina. Hrišćani su danas oblikovani po dnevnom uticaju raznorazne prvljavštine, kojom pune svoje glave sa malih TV ekrana i ostalih medija.

Lotov četvrti kompromis (1. Moj. 19:8-14)

Lot je došao do vrhunca svog kompromisnog života. Ne samo da mu više nije smetala grešnost Sodomljana, već je on voljan da i njegova porodica u tome učestvuje. Bog je poslao dva anđela da izvedu Lota i njegovu porodicu napolje iz Sodome pre nego bude uništena. Kada su ova dva anđela došla Lotu, ceo grad se zainteresovao za njih. Građani su postali toliko perversni, da su hteli da siluju Lotove goste. Lot je muškarcima Sodome ponudio svoje dve ćerke u zamenu za anđele. Koji bi to otac dao svoje ćerke muškoj rulji da ih siluju? Ispitaj svoj život! U kojoj meri te uznemirava činjenica kada vidiš svoju decu kako se prepuštaju i uživaju u svetskim grešnim stvarima? Ili, da li ih ti možda ne ohrabruješ u tome? Naša deca ne mogu raditi to što svet radi.

Muškarci Sodome nisu hteli ove žene, bili su homoseksualci i hteli su anđele. Anđeli su onda udarili Sodomljane trenutnim slepilom, ali oni su i dalje hteli da ispune svoje perversne želje. Oni su se i dalje gurali Lotova vrata, hteli su da se dočepaju Lotovih gostiju i da se prepuste grehu.

Onda su anđeli uzeli Lota i njegovu porodicu i izveli ih iz grada. Lot je želeo da spasi svoja dva zeta. Otišao do njih i rekao šta su anđeli rekli, da Bog sprema kaznu gradu. No, oni ga nisu ozbiljno shvatali, jer su posmatrali njegov život kompromisa i videli kako umanjuje svoje standarde svetosti. Njegove reči i svedočenje sada nije imalo nikakvog autoriteta. Ispitaj svoj život! Kako je sa tvojim svedočanstvom i svedočenjem?

Čak i posle svega ovoga, Lot je nevoljno napuštao Sodomu. Dva anđela su njega i njegovu porodicu doslovno uhvatili tj. silom izveli iz grada (1. Moj. 19:15-16). Lotu se nije odlazilo, hteo je da ostane u gradu greha. Dok su se on i njegova porodica udaljavali od grada greha, njegova žena se okrenula natrag prema Sodomi i odmah se pretvorila u stub soli (1. Moj. 19:26). Ispitaj svoj život! Da li se još okrećeš ili žališ za starim svetskim životom?

Lotov peti kompromis (1. Moj. 19:30-38)

On je sebi dozvolio da ga ovladaju tuga i razočarenje. Sada sam u planinama, u daljini posmatra dim iz nekoliko uništenih gradova,

kako se penje ka nebu. Lot i njegove ćerke su mislile da je ceo njihov svet uništen. One su opile Lota, legle sa njim i rodile njegovu decu.

Lot je pravio kompromise sa grehom a sada je imao žetvu gorčine duše. "...ko šta seje, to i žanje." (Gal. 6:7b) Ti se ne možeš igrati sa grehom, jer će se na kraju greh poigrati s tobom. Znaj, da ako zoveš đavola pred svoja vrata - on će i da uđe unutra.

* * *

U trenutku kada je Lot razapeo svoje šatore nasuprot Sodome, nije mislio da će ikada ući u takvu nemoralnost i otpad. Da ste mu tada došli i rekli da će on jednoga dana živeti u tom gradu greha, da će opravdavati njihove grehe, da će nuditi svoje ćerke Sodomljanima i da će spavati sa svoji ćerkama; on bi vam rekao da pričate gluposti, da to njemu ne može da se desi, ali to se desilo. To se desilo, jer je on pravio kompromise na račun svoje vere i svetosti. To se desilo zbog toga, jer se preselio i nastanio blizu greha i prihvatao ga sve više i više kao nešto normalno. Svaki njegov kompromis mu je doneo ozbiljne posledice.

Tako je to sa svim hrišćanima, koji čine kompromise i umanjuju standarde svetosti. Kad počinješ da umanjuješ svoje standarde, praveći ustupke - kompromise, malo ovde, malo tamo, počinješ da provodiš sve manje vremena sa Svetim pismom i u molitvi. Odlaziš u crkvu samo kada ti se hoće. Trošiš vreme na prazne stvari. Počinješ da opravdavaš svoje duhovno stanje, svoje otpadništvo od vere. Onda se miriš sa tim stanjem, a iz tvoje duše nestaje radost i mir...

Da li se neka od ovih stvari tebi dešava? Sve počinje od malih, maleckih kompromisa. No, ne zaboravi ovi malecki kompromisi doneće velike bolne i gorke posledice, jednoga dana.

Ispitaj svoj život! Da li si na putu kompromisa koji vodi u otpadništvo? Da li umanjuješ svoje standarde svetosti? Ako je tako onda je vreme da svoj život ponovo predaš Bogu.

TV I HRIŠĆANIN

David Holder

Biblija nas od svojih prvih stranica upozorava na to da pazimo šta gledamo. Eva je videla da je plod sa zabranjenog drveta poželjan i dobar za jelo (1. Moj. 3:6). Kasnije, Ahan svaljuje prokletstvo na celu Izrailjsku vojsku, tako što mu se na pogled dopala sjajna odeća i zlato iz Jeriha (Is. Navin 7:20-21). Dalje, čitamo o caru Davidu, kako se zagledao u prelepu ženu, koja se kupala. On počinje da se zanima za nju, šalje po nju i čini preljubu sa njom a kasnije zbog nje i naručuje ubistvo njenog muža (2. Sam. 11:2-4)

Isus je rekao, da je oko lampa telu (Mat. 7:23) i da treba da rasuđujemo nad našim okom, da li je zdravo ili pokvareno. Pavle, kada kaže "Oči vašeg srca" (Ef. 1:18), uči nas da su naše oči i naše srce uzajamno povezani (Vidi Posl. 23:26).

Jovan upozorava da ono što se nalazi u ovom svetu jeste požuda očiju (1. Jov. 2:16). Ovu veliku prastaru istinu je Jov znao, tako on kaže "da je učinio savez (dogovor) sa svojim očima da neće nikad požudno gledati na devicu tj. devojku." (Jov 31:1) Sam Isus se nadovezuje na Jovovu odluku i u Mateju 5:27-28, govori o grehu preljube učinjenom samo pogledom - požudnim gledanjem.

Trebalo bi da se ozbiljno zabrinemo u vezi s tim šta je Isus govorio: "Ako ti je desno oko tvoje uzrok spoticanja, iskopaj ga i baci daleko od sebe, jer ti je bolje da uquine jedan od udova tvojih, nego li celo telo tvoje da bude bačeno u gejunu." (Mat. 5:29 LB) Dakle, ovo je veoma, veoma ozbiljno upozorenje za svakoga od nas.

ŠTA TO GLEDAŠ?

Već sam naveo neke primere, koji potvrđuju koliko na nas snažno deluje ono šta gledamo. Da li ste se ikad zapitali: Šta ja to gledam na TV, koliko puno vremena gledam TV ili da li mogu bez TV-a? Da li je ovo šta gledam ugodno Gospodu, te bi i On sam sa mnom to pogledao...?

Prva stvar, koju bi trebali razumeti u vezi s našim gledanjem TV-a je ta, da nas to vodi u postepeno i neprimetno "gubljenje osećajnosti", tj. "otupljuje naša osećanja" ili

najkraće rečeno čini nas bezosećajnim osobama. Bezosećajnost, znači, biti manje ili potpuno tup na određena osećanja.

Dok smo moja žena, Suzana ja i vodili svoj mali restoran, ona je bila ta, koja je pravila vruće sendviče. Ona je to radila tako, što bi ih okretala i uzimala golom rukom. Ja to nisam mogao raditi tako, jer za mene je držanje tek skinutog vrućeg sendviča sa grila bilo veoma bolno. Međutim, za Suzanu to nije bio problem, jer je ona ovaj posao radila veoma dugo i svoje šake svakodnevno izlagala visokoj temperaturi. Sve to je prouzrokovalo, da koža njenih ruku postane gruba, tvrda, a ona sama da postane bezosećajna na izvestan nivo bola.

Slično se događa i sa nama u duhovnom smislu. Kada jednom greh počne da raste u našem srcu, mi postajemo sve manje osetljivi na taj greh. Šta više, vremenom počnemo i da ga prećutno odobravamo a na kraju i da ga javno praktikujemo. Predugo čuvanje greha u našem srcu, dovelo nas je do toga, da smo postali bezosećajni - tupi za ispravno duhovno rasuđivanje.

Dakle, može se desiti, da naš greh otupi u nama osećaj razlikovanja dobra i zla i tako prekine proces posvećenja u našem životu i natera Duha Svetog da se udalji od nas.

Moguće, da je baš sa i kod cara Davida bilo tako. On je sebi uzeo mnoge žene i inoče (1. Sam. 25:42-44; 2. Sam. 3:2-5, 5:13) Zakon je izrailjskim carevima branio ovakvu praksu (5. Moj. 17:14-17). David nije poslušao ovu zapovest. Imati puno žena u to vreme je bila stvar prestiža, moći i bogatstva. Nije znao, da će usled imanja i menjanja mnogih žena otupeti u razlučivanju dobra i zla. Kasnije, bez većeg razmišljanja kuje zaveru o ubistvu Urije, ne bi li prelepa Vitsaveja bila samo njegova, jer videći je kako se kupa, posmatra je samo kao još jednu ženu, koju mora imati u svome krevetu.

Proces otupljivanja osećajnosti je veoma polagan, neprimetan i moćan. To je prefinjeni mehanizam odluka i želja. On je veoma prisutan u našoj svakodnevici i deluje na nas uglavnom kroz to ŠTA GLEDAMO.

Kroz reklame na TV-u, u novinama, kroz bilborde kraj puteva, oglase... Ljudima se sugerše: kako da se oblače, šta da jedu, šta

da kupuju, kako da se ponašaju... Razne firme troše milione dolara u svojim reklamnim kampanjama. Oni se trude, da na jedinstven način predstave svoj proizvod, tako da kada reklamu vidimo i poželimo da taj proizvod kupimo. Razlog, što se neke reklame vrte iznova i iznova, jeste upravo taj da se kod gledalaca stvori tupa osećajnost, koja jedino zna da kaže: "Ja to želim da imam, to je tako poželjno, što da ne uživam i ja u tome..."

Da, tako to funkcioniše u reklamnoj propagandi, ali postoje oko nas i mnoge druge "propagandne aktivnosti" koje se vode veoma neprimetno. To je kulturuološka propaganda, koja čini da mi malo po malo počinjemo da odobravamo stavove i filozofiju ovoga sveta - naše sredine. Krajnji rezlutat toga jeste da naši strandardi svetosti počinju da budu sve niži i niži. Poslednji stadij je da postanemo potpuno bezosećajni i da nismo više kadri da razlikujemo sveto od nesvetog.

Ovo je veoma ozbiljna stvar! Ovo je veoma veliko upozorenje svakom hrišćaninu, da se dobro zamisli nad svojim stavovima i da razmisli na šta svakodnevno izlaže svoje oči i puni svoj um. Da li je TV jedina hrana za tvoj um?

Hrišćani bi trebalo da imaju jasan stav o svim pitanjima i svim stvarima, pa i o gledanju TV-a. Danas je to postalo sasvim normalno, da se čovek udobno zavalj u svoju fotelju, uključi TV i počne bez razmišljanja da upija sve što mu se servira preko ekrana.

John Stott u svojoj knjizi "Između dva sveta" (Between Two Worlds) navodi činjenice i efekte gledanja TV-a. Naravno, on priznaje da čovek ima i mnoge koristi od TV-a, i ja mislim isto tako. TV nam omogućava da vidimo i čujemo stvari i mesta, koje inače nikad ne bi mogli. Ali, TV donosi mnoge potencijalne opasnosti u naš dom, jer, TV čini da naši osećaji postanu umrtvljeni - tupi. TV stvara "novu ljudsku rasu", čoveka tupih osećanja, nesposobnog da zdravo emocionalno reaguje na određene okolnosti i događanja.

ŠTETNI EFEKTI GLEDANJA TV-a

1. TV čini da postanemo fizički i intelektualno lenji.

On nam nudi zabavu na lak način, i to u našoj sobi, na dodir dugmeta. Zašto ići negde, zašto uopšte izlaziti napolje ili raditi nešto drugo? Zašto čitati knjigu, kada bez napora mogu uživati u zvucima i slikama moga TV-a.

2. TV čini da izgubimo svoju intelektualnu oštrinu i kritičnost - prosuđivanje.

Ovo od nas čini te, koji uzimaju "zdravo za gotovo" sve što im se nudi. Kasnije prestajemo da budemo aktivni i kreativni učesnici u životu, već postajemo puki izvršioc i naredbi i nemi posmatrač i.

3. TV čini da postanemo emocionalno tupi.

Česte slike jada, rata, ubistava i nesreća preko TV-a utiču da se, mi kao gledaoci sve više navikavamo na nešto takvo kao normalno, tj. hladno prihvatamo. Naša granica emocionalnog reagovanja biva pomerana sve niže i niže, sve dok ne nekažemo: "To nije ništa", "Sve je to zabava" ili "nije me briga".

Stott kaže, da se ne čudi kada vidi crkve pune ljudi, koji uopšte nisu zabrinuti, niti pokazuju zanimanje za svog blišnjeg. Hrišćani su danas postali "ljudi tvrdog srca". TV je uništio njihov emocionalni mehanizam i oni nisu više sposobni da normalno reaguju na svet oko sebe.

4. TV čini da postanemo duševno zbunjeni.

TV serije i filmovi uglavnom prikazuju, jedan nestvaran, izmišljen svet ili život. Mi nesvesno počinjemo da priželjkujemo da naš život bude poput onog na filmu. Međutim, život nije filmska fantazija.

5. TV doprinosi gubitku osećaja za moralnost.

To ne znači da ćemo odmah posle odgledanih seksualnih nastranosti, nasilja ili ponašanja prezentovanih nam na TV ekranu i mi činiti takve stvari. Ono što će se nama dogoditi posle izvesnog vremena navikavanja sebe u gledanju ovakvih scena, biće izjave tipa: "Pa, to je danas normalno, svi to rade". Određeni gresi za nas više neće biti tako strašni.

Događa se to, da "odbrambeni sistem" u našoj svesti, kroz konstantno gledanje istih ili sličnih scena, biva oslabljen i probijen, te naš moralni standard biva umanjen.

Zaključak iz svega ovoga jeste taj, da TV od nas čini ljude: lenje, intelektualno nekritične, bezosećajne, duševno zbunjene i bez pravih i čvrstih moralnih vrednosti.

Činjenica je, da TV ima veliki uticaj na naše živote. Mnogi hrišćani ne shvataju da sati provedeni ispred TV mogu loše uticati na njihov duhovni život. Verujem, da upravo ovde leži jedan od razloga što su danas crkve pune svetovnih hrišćana. Zaista, teško je postati i ostati svet a u isto vreme biti onaj, koji pohotno upija zvuke, slike, ideje sveta sa TV ekrana.

BIRAJ ŠTA ČEŠ GLEDATI

Ne želim da me pogrešno shvatite. Ne savetujem vam ja, kako treba da izbacite TV iz svoga stana ili da ga razbijete. NE. Ali opet, za neke bi možda to bilo jedino rešenje (Mat. 18:8-9). Ono šta želim reći je: Božja volja za svakoga od nas jeste da kontrolišemo - biramo šta ćemo gledati i koliko puno ćemo gledati. Ovo je neophodno ako želimo da našu svest, um zaštitimo od destruktivnog TV napada na naš duhovni život. Potrebno je da se držimo tri stvari.

1. Razviti samodisciplinu gledanja.

U onom trenutku kada pomislimo da naša deca ili mi smo kadri da kontrolišemo šta ćemo gledati i koliko na TV - tada smo već u opasnosti, da zbog svoje samouverenosti podlegnemo iskušenju. Treba uvek da smo budni tj. svesni svojih postupaka i izbora. Apostol Pavle kaže: "Tako dakle ko misli da stoji, neka pazi da ne padne!" (1. Kor. 10:12 LB)

Većina od nas trebala bi da se ozbiljno zamisli i ispita svoje navike, da se iskreno i duboko zagleda u svoj život i da napravi promene tamo gde su nužne.

Mnogi od nas, možda, treba da razviju samokontrolu šta će i koliko gledati na TV-u. Na taj način ćemo sebe zaštititi. U poslanici Kološanima čitamo: "Ljubite ono što je gore, a ne ono što je na zemlji." (Kol. 3:2 LB) Ako

imamo ovakvu motivaciju i želju, lako ćemo postati sam svoj "cenzor".

Budimo poput pobožnog Jova i napravimo savez sa svojim očima (Jov 31:1). Odreknimo se gledanja svake vulgarnosti, nasilja, nemorala... Shvatimo, da ono čime punimo naše umove, to duboko utiče na nas, to nas može izgraditi ili razoriti. Zakonitost setve i žetve je ovde i te kako prisutna (Gal. 6:7-8).

2. Razvij naviku obožavanja Boga

Ova navika će učiniti da Boga uvek imamo u našim mislima. Kroz obožavanje (slavljenje) Njega mi možemo bolje razumeti, videti i čuti Njegovu volju za naš život. Kroz obožavanje mi Ga uzdižemo kao Gospodara nad našim životom a On nam dozvoljava da možemo razumeti delić Njegove slave, svetosti, milosti... Zdrava vizija i poimanje Božje veličine je preko potrebna stvar za uspešnu odbranu od zlog (sotone), koji dominira ovim svetom.

Isaija je imao viziju svetosti Božje i ona je bila, strašna za njega, ali davala mu je jednu novu motivaciju da služi Bogu (Isa. 6:1-8).

Pogrešno razmišljamo ako mislimo, da nam nije potrebno naše lično vreme (tihi čas) kada ćemo Ga obožavati, a da u isto vreme budemo jaki i sposobni da se odupremo iskušenjima i đavoljim napadima. Ti možeš biti jak jedino u Gospodu, jedino tako si kadar pobediti zlog (Ef. 6:10).

3. Navika čitanja Reči Božje

Takođe, potrebno je da naš um "natopimo" Rečju Božjom i da dozvolimo toj Reči da oblikuje naše razmišljanje, ponašanje, ceo život. Psalmista stoga kaže: "U srce svoje tvoju reč zatvorih, da ti ne grešim." (Ps. 119:11 LB)

Ako bi trebalo da biramo između gledanja TV-a ili čitanja Biblije, uvek bi trebalo da se odlučimo, da naše vreme provedemo nad Biblijom. Sveto pismo je Bogom nadahnuto, moćno i delotvorno (2. Tim. 3:16-17). Pismo nam otkriva ko smo i kakvi smo, ali i kakvi treba da budemo (Jev. 4:12). Ako se za svoje nečitanje Biblije izgovaraš s tim da si "previše zauzet" - savetujem sledeće: Razmisli o tome, koliko samo sediš ispred TV ekrana - uprkos

svoj toj "prezauzetosti". Za ovu jeftinu zabavu mi uvek nađemo vremena.

* * *

Ukoliko si takva osoba, da ne možeš da propustiš ni jednu epizodu svoje omiljene serije, ili svoj dan smatraš nepotpunim bez više sati gledanja TV-a, ili tvoj TV mora biti non-stop uključen, tek toliko da mu čuješ glas, ili ne možeš da se makneš iz stana dok je TV uključen... Onda se zamisli nad svojim postupcima, jer ti kao hrišćanin imaš veoma ozbiljan problem, priznao to ili ne ti si TV ovisnik, ti si nesrećan ako ne primiš svoj dnevni TV fiks (dozu).

U našem nastojanju da postanemo sveti narod Božji a da to i ostanemo presudna uloga pripada dilemi, da li ćemo pobediti u naporu da odlučimo ŠTA GLEDAMO. Poput Jova, i mi moramo napraviti savez sa svojim očima (Jov 31:1) i fokusirati naše misli na prave, večne vrednosti (Fil. 4:8).

(Deo iz propovedi. David Holder, TV and Making a Covenant With Our Eyes.)

MOJ PRIJATELJ ALKOHOL

Dana Zubčák (Slovačka)

Još za vreme studija sam upoznala sladak uticaj alkohola. Pružao mi je to, što sam od života uzaludno očekivala – osećaj sreće, spokojnosti i samopouzdanja. Svaki čovek ima potrebu za unutrašnjim mirom. A ja sam sama sebe lagala misleći, da sve to imam. A ipak mi je nešto nedostajalo. To NEŠTO sam našla i shvatila tek tada, kad od života nisam očekivala ništa drugo osim smrti.

Počeci

Izrasla sam u mlakoj hrišćanskoj porodici. Vera u Boga nije dosežala moje srce, a tako sam i živela. Kada sam se posle studija udala i kada su došla deca, uopšte ih nisam vodila ka Bogu. Tada sam već hrišćanstvo smatrala za praznoverje i plod ljudske fantazije.

Brak mi nije uspeo i ja sam se ponovo setila na "predivan" uticaj alkohola. On je postepeno postao moj "muž" i najverniji prijatelj. Niko nije znao za moj hobi, a meni je bilo super. Ispočetka mi je stvarno pružao mnoge dobre stvari. Međutim, upravo u tome i jeste strašan učinak svake droge. Polako, sasvim polako osvoji čoveka, neprimetno ga okuje svojim okovima i napravi od njega svog roba. Veštački sam sebi "tkala" sreću i ni na kraj pameti mi nije bilo, da ustvari odgajam neizlečivu bolest duše, koja će od mog života napraviti pakao. Ovaj pakao sam preživljavala više od dvadeset godina.

Pakao na zemlji

Moji bračni problemi postajali su sve veći i veći. Došao je razvod. Oduzimaju mi decu. To je najveća tragedija što mi se dogodila. Nastaje velika zategnutost na poslu. Rešavam to skitanjem po raznim kafanama. Nije mi više važno. Pet puta sam prošla tretman za odvikavanje od alkohola, poslednji put 1985. godine. Ni jedan nije uspeo. Stigla sam i u zatvor, nalazila sam se na samom dnu života. Ostao mi je jedini drugar – alkohol. Već sam pila sve što bi i zamirisalo na alkohol. Uspostavila sam poznanstva sa sumnjivim ljudima. Trebali su mi zbog kupovine alkohola. Promenila sam već mnogo radnih mesta, ali svuda stvaram samo probleme, jer ne mogu da se koncentrišem na posao. Nemam više ni kuće, skitam se gladna, prljava i otrcana. Moji najbliži više i ne znaju da li sam živa. Slučajni prolaznici me tuku, jedva ostajem živa. Jako sam bolesna, prolazim iz depresije u depresiju, plašim se ljudi – plašim se svega. Pitanje je dana kad će mi otkazati jetra. Znam to, ali ipak i dalje pijem. Više ne mogu bez alkohola. Najgore je ustvari to što ne mogu da umirim sopstvenu savest. Pomisao na moju decu me peče kao živa rana. Ne, ne smem biti ni za trenutak trezna, jer to neću izdržati. Bolest duše lečim sa pićem. Čestiti ljudi okreću glavu od mene. I ja njih izbegavam, jer odavno znam da više ne pripadam među njih. Postajem predmet podsmeha...

Plamičak nade

U međuvremenu srećem muškarca, koji se ženi sa mnom, iako on nije pijanica. Više od pet godina se trudi oko mene da me izvuče iz

blata. Traži me po kafanama celog kraja, vodi me kući, opere me, sprema mi večeru. To je stvarno neshvatljivo. Uprkos svemu tome, ja i dalje, ponovo i ponovo bežim od njega. Sada već imam dom, ali je moja želja za alkoholom sve veća i veća.

Moja ćerka, koja je odrasla kraj mojih roditelja, spoznala je tokom studija, da je Isus Hrist put, istina i život. Potražila me je. Došla je da mi kaže, da me Bog može izvući iz svega ovoga, ali ja se tome smejem. Ne verujem. Jednom prilikom mi je donela knjigu "Bog je nada za alkoholičara" od isceljenog alkoholičara Džeri Dana. Pročitala sam je, i nisam mogla da se načudim: šta su sve ljudi sposobni da urade za svoju popularnost. Ne verujem ni reči! To jednostavno nije moguće!

Jednom je moj muž otišao u noćnu smenu. Šetala sam gore-dole po stanu i razmišljala šta da uradim, da bi došla do pića. Tišinu u stanu je odjednom prekinuo jak glas: "Dana!" U toj jednoj jedinoj reči sam osetila sve: ljubav, bes, brigu i strah za mene, pretnju i nemoć. Još i danas odzvanja duboko u meni. U tom momentu nisam shvatila da me poziva Bog. Htela sam da pijem, ali više nisam mogla. Ostala sam trezna i nesrećna.

Izbavljenje

Nedelju dana kasnije spremala sam ručak. Iz ruku mi je ispao lonac, i ja sam opsovala Boga. Odjednom, sasvim neshvatljivo, padam na kolena. Shvatam da je Bog sa mnom, voli me i želi da mi pomogne. Tu je pored mene – i stvaran je. Zaplakala sam. Iznela sam pred Njega svu prljavštinu tih beskrajnih i strašnih dvadeset godina. Dugo je to trajalo. Kad sam pole toga ustala, bilo je prelepo. Posle dugih godina tame i patnje obuzeo me je neshvatljiv mir. Bog je pored mene!

Tada još nisam znala da je to bilo pokajanje. Bila sam kao odojče koje ništa ne zna o Bogu. Prvi put sam uzela Bibliju u ruke. Javila se neutoljiva glad za Bogom. Počela sam prosto da "gutam" Bibliju i svu hrišćansku literaturu. Htela sam da znam sve o mom dragom Spasitelju, koji je iz temelja promenio moj život. Bog mi je stvarno mnogo oprostio. Nakon jedne nedelje stiže pismo sa obaveštenjem da sam dobila posao, koji najviše volim – da učim decu. Ne verujem sopstvenim očima. Još i danas nije mi jasno, čijim posredništvom mi je

Bog poklonio ovaj posao. Prve dve godine sam putovala na posao 60 kilometara. To mi uopšte nije smetalo. To su najlepše godine mog života. Ne mogu da se nasitim dečjih pogleda.

Novi život

Od trenutka pokajanja alkohol mi više nije potreban. Jednostavno više ne pijem. Nikad nisam ni pomislila da bih mogla ostaviti piće. Bila sam suviše slaba. To me je Bog iscelio. Kad je Gospod Isus ušao u moje srce, jednostavno mi piće više nije bilo potrebno. Nisam imala ni kušnje i verujem da ih neće ni biti.

Međutim, nisam ostavila duvan. Godinama sam pušač. Svesna sam, da je pušenje greh protiv Boga i znam da mu robujem, ali nemam snage da ga ostavim. Koliko prijatnih razgovora sam prekinula, jer sam morala da "zapalim"! Molim Boga da me oslobodi pušenja, jer sama to nisam u stanju. Jednog jutra se budim bez želje za cigarom. Od tada više nisam pušač. Nije mi trebao nikakav tretman za odvikavanje, žvake, semenke ili slične stvari da bih prebrodila krizu. Krize uopšte nije bilo.

To je stvarno čudesno, što se Bog zainteresovao za takvog čoveka kao što sam ja. Poklonio mi je veru i život sa Njime. Popravio je i moj odnos sa decom i roditeljima. Živim sa mužem, koji me je neobjašnjivo čuvao. Često se noću budim i ne mogu da spavam, ali ne zbog griže savesti. Moji gresi su ostali na krstu. Budim se, jer sam srećna što me Gospod toliko ljubi i što mogu živeti koristan život. Svakom želim, da spozna ovu predivnu Božju ljubav, koja izbavlja iz svakog ponora. Jer samo u Isusu Hristu je mir duši mojoj.

Moj život, kao i život drugih hrišćana, nije jednostavan. Svakodnevno moram da se borim sa raznim iskušenjima i preprekama. U svetu punom zamki i prevara nije jednostavno pripadati Bogu i živeti čisto. Ko želi da pripada Bogu, mora da mu pripada celom dušom, celim srcem i celom mišlju. Kad se pouzdajemo u Boga, ne možemo ga negirati i sramotiti i razgovori o Njemu neće biti samo crkvena tema.

Ako Ga smatramo za centar životnih dešavanja i siguran temelj od koga zavisi sve u našim životima On će biti sa nama, On će nas paziti, čuvati da nam negde noga ne sklizne. Daće nam stvarnu ljubav i mir, i daće nam stvarne prijatelje i sreću, za kojom svi težimo.

Priložio: Milijašević Branko (St. Pazova)

misaone refleksije

23 TV KANAL *nepoznati autor*

TV je moj pastir, moj duhovni rast on mi uskraćuje! On čini da sedim i ne radim ništa. Radi imena njegova.

On uzima svo moje slobodno vreme; i sprečava me da izvršim svoje hrišćanske obaveze. On mi daje mnoge emisije da gledam; On obnavlja svetske misli u meni.

On me sprečava da čitam Reč Božju. On me vodi putem obilaženja bogoslužjenja i čini da ne radim ništa za Carstvo nebesko.

Da, ako budem živio i sto godina. Ja ću gledati moj TV, sve dok on radi. On je moj blizak prijatelj; njegove slike i zvuci uteha su meni.

On mi pruža zadovoljstva i sprečava me, da ne pružim to dragoceno vreme svojoj porodici. On puni moju glavu idejama, koje su u suprotnosti sa voljom Božjom.

Zaista, zbog svih žrtvovanih sati, neću primiti dostojnu nagradu pred Hristovim sudom; Bojim se, da zbog TV lepote odbacujem poziv, i mogućnost da u Njegovom domu prebivam zauvek?

TV ARENA *Jan Vareca (St. Pazova)*

325. godine, kada je car Konstantin hrišćanstvo proglasio državnom religijom u rimskom carstvu, on je tada van zakona stavio i gladijatorske borbe, koje su se održavale po arenama širom carstva. Ali, istorija nam kaže,

da je ova zabrana poštovana samo prvih godina mlade "hrišćanske države", da bi postepeno bila ignorisana i od samog cara, zarad toga da se udovolji "hrišćanskom svetu" željom zabave. To je sve trajalo do oko 500. god. kada su gladijatorske borbe zamrle.

Mi danas imao malo drugačiju arenu, ali umnogome veoma sličnu toj staroj rimskoj areni, jer scene, slike i zvuci koji se u njoj mogu videti po brutalnosti, nasilju, uzbuđenju i količini prolivene krvi ne zaostaju nimalo za rimskom arenom. Možda ćete reći: "Pa, sve je to ipak nestvarno..." Ali, da li to tako prihvata i naša podsvest, naša duša? Po skoku adrenalina u našem telu, za vreme posmatranja uzbuđljivih scena TV nasilja, izgleda da one to ne prihvataju kao nestvarno, one ne prave razliku.

Evo par razmišljanja prvih hrišćana o "predstavama" u arenama. Izgleda da su istinite i primenjive čak i danas za nas...

260-330 god. n.e. Laktantije

"Onaj ko nalazi zadovoljstvo u gledanju scena ubistava, i kad je čovek zakonski osuđen na takvu kaznu, on truje svoju savest isto toliko, koliko i onaj ubica koji u tajnosti nekoga ubija... Oni zovu sportom ovo, gde se ljudska krv proliva! ...kada vide u areni čoveka, kome je zadata smrtna rana i koji moli za milost, kako se gledaoci koji odlučuju o njegovoj sudbini mogu nazvati pravednicima. Oni hladno glasaju za njegovu smrt. Njih ne zadovoljava samo rana i malo prolivene krvi. Ustvari, oni navijaju za gladijatora, navijaju da priđe ranjeniku i da ga udara iznova i iznova, sve dok njegovo telo ne bude masakrirano - publika želi akciju... Predajući se gladijatorskim borbama, ljudi su izgubili svoju humanost. Dakle, mi koji smo izabrali da hodamo putem pravednosti, ne bi trebalo da imamo udela u ovim javnim ubistvima. Bog nam zabranjuje da ubijamo, On nam zabranjuje svako nasilje, pa i ono, koje je ljudskim zakonima dozvoljeno."

"Sklon sam mišljenju, da je uticaj scene veoma negativan. Likovi u komedijama na sceni predstavljaju razuzdane devojke, preljubnice ili prostitutke... Slično tome, tragedije pred oči gledališta donose scene, ubijanja roditelja, incest, mučenja... Ni scena

imitatora nije ništa bolja; oni uče preljubi, pokazujući je. Kakvo ponašanje možemo očekivati od mladih ljudi, koji gledaju predstavljanje svih tih stvari bez imalo stida ili od onih, koji sve to sa požudom posmatraju..." (Lactantius Institutes. Svezak 6, glava 20. Parafrazirano)

140-230 god. n.e. Tertilijan

"Jedan otac, koji je pomno štitio svoju kćer od svakog poganog razgovora i reči, poveo je u teatar i tako je izložio svom prljavom rečniku i scenama. Onda je sebi postavio retoričko pitanje: Kako je moguće gledati i slušati pogane govore, koji su izašli iz usta nekog čoveka a da te reči ne opogane i one oči što to gledaju i uši što to slušaju? (Mat. 15:17-20) (Tertullian, The Shows. 21:17)

CRKVA JE... Daglas Bajer

• Crkva je njiva za radnike a ne hladovina za lenštine.

• U pravu je onaj koji ne ide u crkvu zbog licemera. Još jedan u njoj - bilo bi previše.

• Dobar Božji sluga izgradi dobru crkvu, dobra crkva izgradi dobrog slugu Božjeg.

• Mnogi imaju posla sa crkvom samo tri puta u životu: kada se rode, kad se žene i kada umru.

• Ljudi ne idu u crkvu ne zato što žive daleko od nje, već zato što žive daleko od Boga.

• Bog je stavio crkvu u svet a đavo svet u crkvu.

• Neki dolaze u crkvu samo da bi videli ko dolazi a ko ne.

• Crkva je bolnica za grešnike a ne muzej za svece.

• Crkva nije frižider za čuvanje od kvara svoje pobožnosti.

• Niko nije toliko loš da ne bi smeo da bude u crkvi bude, niti toliko dobar da bude van nje.

(Glas evanđelja 3/2001.)

MIR LJUDIMA ZLE VOLJE ***Molitva jednog Jevreja iz*** ***koncentracionog logora***

Mir ljudima zle volje i kraj svakoj osveti
i svakoj priči o kazni i mučenju.
Grozote mučenja prelaze sve mere,
prelaze granice ljudskog shvatanja.
Mnogo je svedoka krvi.
Stoga, Gospode,
ne meri vagon pravедnosti patnje mučenika,
da ih uračunaš njihovim mučiteljima.
Ne traži od njih računa, nego to drugačije
naplati.
Krvnicima, doušnicima i izdajicama
i svim zlikovcima uračunaj:
odvažnost i snagu duha onih drugih,
njihovu skromnost, njihovu čast,
njihovo tiho nastojanje, nesalomivu nadu,
junački smešak, suze nepresahle,
svu ljubav, sve žrtve, sva predanja.
Izmučena srca što su ostala smela i
pouzdana
i u časovima najdublje slabosti.
Sve to, Bože, neka bude pred Tobom
naknada za oprostjenje krivice,
nek se uračuna u pobedu pravde.
Uračunaj im samo dobro, ne zlo.
I u sećanju naših prijatelja
da ne budemo njihove žrtve,
njihova mora, njihovo strašilo.
Pomoć im želimo biti,
da odustanu od svog besa.
Očekujemo samo jedno:
Kad sve prođe,
da mogemo živeti s njima
kao s ljudima,
da opet bude mir
na ovoj našoj bednoj zemlji
- a mir i drugima neka dođe.

(Priložila: Nada Mužički, Beograd)

PRVA PORODICA **SA UGRAĐENIM MIKROČIPOM** ***Priložio: Vljeko Dudok (B. Petrovac)***

Bračni par sa Floride i njihov maloletni sin
prva su porodica koja će se dobrovoljno
podvrgnuti ugrađivanju identifikacionog
mikročipa. Čip veličine vitaminske pilule, čiji
je proizvođač kompanija VeriChip, može biti
skeniran da bi se iz njega dobile medicinske i
lične informacije. Čip se ugrađuje u ruku i
trenutno ga imaju samo dve osobe - jedna u
Evropi i jedan doktor u SAD.

Pre nego se pridruži grupi od 50 dobrovoljaca,
porodica Džejkobs iz gradića Boka Rejton u
Floridi mora dobiti odobrenje savezne uprave
za hranu i lekove (Food and Drug
Administration). Džef Džejkobs, nekada i sam
oboleo od jedne vrste raka, kaže da ga je za
ovaj projekat pre svega zainteresovala
mogućnost trenutnog pristupa vitalnim
medicinskim podacima koju sada imaju njegovi
doktori. (G.B.)

Arhiva MikroVesti: <http://www.mikro.co.yu/mkvesti>
Elektronske vesti časopisa Mikro, Četvrtak, 14.
februar 2002.

SionT InBox

Božiji blagoslov redakciji Sionske trube,

Ohrabren svakim novim brojem, želim samo da
vam kažem da tako i nastavite jer verujem da
nisam usamljen i da delim mišljenje mnogih
hrišćana. Kao mali prilog tome želim samo da
vam pošaljem jedan mali članak koji sam
pribavio u Indiji, a koji sam skromno preveo.
Ako vam se čini interesantnim budite slobodni
da ga objavite. Ako ne, i dalje ostajemo
prijatelji.

Sve vas voli Tole (Niš).

SAMO JEDNA ŠANSA

Ponekad imaš samo jednu šansu

Jedna šansa da ostaviš sa strane svoj ponos i
ponizno kažeš: Pogrešio sam, ili sve je bilo
moja greška, ili čak Oboje smo bili budalasti.

Jedna šansa da objasniš nerazumevanje,
ignorišući jedni druge, ugrožavamo naše
prijateljstvo.

Jedna šansa da čujemo šta drugi žele da nam
kažu.

Jedna šansa da odbranimo prijatelja onda
kada mu drugi pletu spletku.

Jedna šansa da prihvatimo sramotu, ali da iskreno ponudimo prijateljstvo.

Jedna šansa da ustanemo i da se ubrojimo onda kada se ne slažemo sa većinom.

Jedna šansa da kažemo Ne kada je važno reći Ne, a lakše reći Da.

Jedna šansa da odbijemo da govorimo dok radimo nešto za šta znamo da ne bi trebali.

Jedna šansa da ispravimo nešto što smo pogrešno uradili.

Jedna šansa da izaberemo pravi put kada se nalazimo na raskrsnici svoga života.

Jedna šansa da ustanemo i suočimo se sa teškom situacijom umesto da pobjegnemo od nje.

Ponekad imaš samo jednu šansu.

Blagoslov svima koji srcem hrle Isusu Kristu!

Raduje me što Bog u svojoj mudrosti koristi sve moguće načine da dopre do čovjeka. Jedan od načina je i preko vas, odnosno " Sionske trube ". Nadam se da će na vašem sajtu uskoro biti još novih knjiga koje će moći biti dostupne svima koji znaju za vas. Naslov vašeg elektronskog lista govori sam za sebe, zato neka gromko odjekuje Božja riječ. Neka vas Božja mudrost vodi u odabiranju tekstova koje objavljujete.

Milan i Valentina iz Šibenika

Smešna strana...

**Halo, pastore! Ovde Duško...
Nećeš verovati odakle te zovem!**

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Web prezentaciji, ili pišite na siont@ptt.yu i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete downloadovati sa našeg sajta.

<http://www.siont.net>